Raymond R. Hausoul, 'Waarom, Heer?' *Bode* 148.3 (mrt. 2005): 20-21.

Waarom, Heer?

Het ging al een poosje slecht met haar. Op een avond in 2004 kreeg Judith te horen dat haar moeder had gebeld vanwege haar oma. Ze wist wat dit betekende. Huilend rende ze naar de telefoon. Oma lag op sterven! Zou ze nog afscheid van haar kunnen nemen?

Ze smeekte God en bad vurig dat ze nog in haar ogen zou kunnen kijken. Oma was sinds twintig jaar een steunpilaar in haar leven geweest. Een waarachtig voorbeeld! Wetende dat God leven en dood in zijn hand heeft, vertrouwde Judith erop dat Hij deze wens zou vervullen.

Vliegensvlug werd ze met de auto opgehaald. Het was een rit van vier uur rijden. Zouden we op tijd komen? Heer, kom mijn ongeloof te hulp!

Eindelijk! Ze naderden het ziekenhuis. Dank U, Heer! Bij de voordeur stond iemand op hen te wachten… ze waren twintig minuten te laat. 'Weet u dat zeker?' vroeg Judith. 'Ja,' was het antwoord. Vragend keek ze naar haar zus, die het nieuws met een geschrokken blik bevestigde. Een brok schoot in haar keel. Dit was niet waar! Het kon niet waar zijn! God heeft een hart dat dit nooit zou toelaten. Gevoelens van woede en stilte. Ze had oma zoveel zaken nog willen zeggen. Maar ze was te laat. Waarom? Heer, dit is onterecht! Onbegrijpelijk. Twintig minuten… Heer, zegt U maar aan haar dat ik ontzettend veel van haar hou, want ik mocht dat niet meer doen.

Misschien is deze gebeurtenis voor u een doodgewone situatie die bijna ieder mens meemaakt. Maar juist vanwege het feit dat we in ons leven veel vaker geconfronteerd worden met het verlies van een geliefde, heb ik niet gekozen om het drama van een unieke wereldramp te beschrijven. Het is mogelijk dat u ook in een soortgelijke situatie verkeerd hebt. Een situatie waarin u God om hulp riep en u de indruk kreeg dat de hemel van koper was.

Waarom laat God dit allemaal toe? Hij is toch een liefdevol, Almachtig God. Waarom?

Hoe vaak worstelen we met deze vraag? Ook christenen worden niet gespaard voor leed en tranen. Ons hele leven kan vol dalen en pieken zijn, net zoals het leven van de goddeloze.

Soms voelen we ons daarbij net als Johannes de Doper in de gevangenis. Eenzaam, alleen gelaten en verward. Ook hij had vragen. Waar is de Messias nu? Waar is Hij, nadat ik mijn hele leven aan Hem toegewijd heb? Kan ik Hem nog vertrouwen of heeft Hij me bedrogen? Waarom is er sinds zijn komst 'niets' veranderd op deze aarde? Verlosser! Waar is mijn verlossing?

Herkent u deze vragen? Dietrich Bonhoeffer zei eens: 'We kunnen Gods "ja" tot ons leven niet meten aan onze gezondheid of aan ons welzijn. We kunnen het alleen zien

aan het kruis van Jezus Christus.' Hij had gelijk. Maar toch geeft dit geen voldoening op onze vragen.

We moeten eerlijk toegeven dat we niet weten waarom Gods plan zo is. Ook Judith kan dit tot op heden niet. We hebben zoveel vragen waarop niemand van ons een antwoord geven kan. We kunnen het raadsel niet oplossen. Er bestaat leed dat onbeantwoord blijft en na vele jaren of in de eeuwigheid pas beantwoord wordt.
Toen ik pasgeleden als stagiair bij de dienst geestelijke verzorging in een ziekenhuis werkte, ontdekte ik dat troostvolle woorden vaak voor de lijdende leeg waren. Hoe graag wilde ik hen aanmoedigen of bemoedigen. Ik kon echter niets anders doen dan samen met deze mensen met hun nood naar het juiste adres gaan.

Ook Johannes de Doper bleef niet met zijn vragen in de gevangenis zitten. Hij bracht ze naar het enige ware adres. Johannes wist waar hij naartoe moest in zijn nood. Hij ging naar de Heer Jezus (Lk7:19). Geen ander zou in zijn plaats kunnen komen. Ook u mag Hem uw persoonlijke vragen, twijfels en klaagpsalmen toevertrouwen. U kunt eerlijk zijn en God uw smarten en pijn mededelen. Hij is voor u het anker in de storm. Ga het verdriet niet uit de weg en negeer Hem niet. God wil zijn hand op uw schouder leggen en u zeggen hoe kostbaar u voor Hem bent. Hij heeft uw naam op zijn hand geschreven, zodat Hij u nooit zal vergeten (Js49:16). Vertel de Heer Jezus hoe moeilijk het is met het verlies, het gemis of de pijn van de eenzaamheid om te gaan. Vertrouw Hem, ook al is het moeilijk te begrijpen waarom Hij bepaalde gebeden niet verhoort. Vele gelovigen hebben met deze vraag geworsteld en ook de Bijbel geeft hier niet altijd een antwoord op.

In het verhaal van de bezetene vroegen bijvoorbeeld de demonen om in de varkens te gaan en de ongelovige Gerasenen vroegen of de Heer wilde weggaan (Lk8:31-32,37). De Heer verhoorde beide gebeden. Maar het gebed van de bevrijde Gerasener om bij de Heer te blijven werd niet verhoord (Lk8:38)! Lukas vertelt verder niets over deze man. Mattheüs schrijft dat de Heer later opnieuw in dit gebied kwam. De inwoners kwamen toen plotseling naar Hem toe om genezen te worden (Mt14:34-36). Indien dit dezelfde personen zijn als in Lk8:26-39, wat had er dan voor gezorgd dat ze nu zo veranderd waren? Zou deze verandering misschien de vrucht zijn geweest van het getuigenis van de gelovige Gerasener?
Ook in de geschiedenis van Mozes lezen we over een onverhoord gebed. Mozes wilde net als Jozua dolgraag het beloofde land binnengaan (Dt3:23-25). God verhoort ondanks Mozes' aanhoudende smekingen dit gebed niet (vs26). Wel ontving Mozes iets anders. Hij kreeg een prachtig panorama over het beloofde land en een unieke begrafenis (Dt34:1-8). Later zou Mozes zelfs nog het voorrecht hebben om samen met de profeet Elia aan de beloofde Koning, Jezus Christus te verschijnen (Lk9:30). En Elia bad na de overwinning op de berg Karmel (1Kn18) dat hij mocht sterven (19:4). Ook zijn gebed werd niet beantwoord. God had iets beters voor Elia in petto. Hij zou niet sterven, maar meteen de Heer tegemoet gaan in de hemel (2Kn2:11).

God weet wat het beste is voor zijn kinderen. Laten we naar Hem toe gaan met al onze lasten. Laten we al onze zorgen op Hem werpen, want Hij heeft een hart voor ons. Onze problemen zijn net als sneeuwballen, hoe langer we ze zelf blijven voortduwen, hoe groter ze worden. De geloofsheld George Müller (1805-1898) had boven zijn bureau jarenlang een bordje hangen waarop stond: 'It matters to Him about you' (Het is belangrijk voor Hem hoe het met je gaat). Dit gaf hem kracht en vertrouwen. Ook voor ons geldt deze zin nog. Wees niet bezorgd met gedachten over morgen. Werp uw zorgen op de Here. Hij heeft aandacht voor u! Word niet moedeloos, maar vertrouw dat Hij u erdoor zal dragen. In liefde heeft Hij zijn plannen voor u klaar. Houd moed!
Laten we daarom nuchter zijn en beseffen dat zijn gedachten hoger zijn dan de onze (Js55:9). Christenen moeten elkaar ondersteunen in deze gedachten. We hoeven geen uitvoerige 'pep-talk' bij elkaar te doen, maar dienen samen Hem onze gebeden toe te vertrouwen.
De Duitse schrijver Goethe schreef in 1776 zijn *Wanderers Nachtlied* dat als volgt luidde: 'U die uit de hemel bent en alle leed en smarten stilt, die degene die veel ellende heeft met veel opgewektheid vult. Ach, ik ben het doen en laten moe! Wat wil al deze pijn en lust? Zoete vrede kom, kom toch in mijn borst!' Dit blad kwam in de handen van een christen terecht die vervolgens op de achterkant schreef: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld geeft, geef Ik u. Laat uw hart niet ontroerd en niet bang worden. Jezus Christus.'

Ondanks al onze vragen mogen we de Heer ook in onze pieken en dalen beleven. Daarbij zullen niet al onze wensen in vervulling gaan, maar wel al zijn beloften. In deze spanning tussen het 'heden' en het 'toekomstige' mogen we ons aan Hem toevertrouwen. Hij ziet ons en heeft ons lief. We hebben een relatie met Hem nodig. Zoals de Duitse frase het zegt: 'Ohne den Schöpfer ist das Geschöpf bald erschöpft.' Mogen we ons hieraan vast blijven houden. ■